

die met een eigen zender arriveerde; hij werd een maand later gevolgd door een marconist/codist, K. Ch. Mooiweer, die ook een zender bij zich had. Beide toestellen bleken defect, maar zij konden gerepareerd worden. De twee marconisten werden met hun zenders door de bemoeienissen van een van de topfiguren van de groep-‘Albrecht’, drs. W. van der Mast, ambtenaar bij het GAB te Rotterdam, in de Biesbos ondergebracht. Wel nam het van Rotterdam uit, waar de groep haar centrum kreeg, vijf uur voor men bij de zenders in de Biesbos was, maar de plaats waar die zenders zich bevonden, was voor de Duitsers moeilijk te bereiken en de marconisten die onder de hoede van een visser in een dekschuit woonden, werden op afstand beschermd door een cordon marechaussees – dag in, dag uit werden er drie uur lang codetelegrammen uitgezonden, aanvankelijk alleen van de groep-‘Albrecht’, later ook van de na Kochs vertrek voortgezette ‘Dienst-Wim’, en van een Russische geheime agent, zekere ‘Herman’.¹

Zich concentrerend op de spionage verloor de groep-‘Albrecht’ in de eerste helft van ’44 toch niet die andere doelstelling van haar oprichter de Jonge uit het oog: deelneming aan de gewapende strijd. Zij ging na wat daar de mogelijkheden voor waren. Eerst kwam ze daarbij in contact met ex-bestuurders van de na ‘november ’18’ opgerichte Bijzondere Vrijwillige Landstorm (‘de strijdlust daar was echter’, aldus het gedenkboek van de groep-‘Albrecht’, ‘onvoldoende’), vervolgens met de OD (‘doelstelling en wijze van organiseren waren weinig moedgevend’) – beter beviel de groep de aanraking met de Knokploegen: ‘hier vond zij een groep kerels, gering

¹ Wij nemen aan dat ‘Herman’ identiek is geweest aan Nico Kruyt, een van de drie agenten die in de zomer van ’42 op verzoek van de Russische geheime dienst door de Engelse geheime dienst in Nederland gedropt waren; dit waren de drie-en-zestigjarige ex-predikant J. W. Kruyt, zijn zoon Nico en een Duitser, Bruno Kühn. J. W. Kruyt werd, zoals wij reeds in hoofdstuk 9 van deel 5 meedeelden, in ’42, Kühn in ’43 uitgeschakeld. De drie hadden zich moeten aanmelden bij de communist Daan Goulooze die via vijf zenders met Moskou in radiocontact stond, maar moesten overigens een eigen net opbouwen. Wij nemen aan dat Nico Kruyt via Goulooze verbinding met Moskou kon onderhouden, maar Goulooze’s voortreffelijk werkend zendernet werd in de zomer van ’43 ‘opgerold’ en hijzelf viel medio november in Duitse handen (hierover straks meer in de paragraaf over de illegale CPN). Nadien zat Nico Kruyt dus zonder verbindingen. Hoe hij met de groep-‘Albrecht’ in verbinding gekomen is, weten wij niet met zekerheid (wij vermoeden dat de verbinding via de leiding van de Raad van Verzet en die van de Knokploegen gelegd is) – wèl staat vast dat Kruyts zendverkeer (zijn codetelegrammen werden door het Bureau Inlichtingen doorgegeven aan de Russische ambassade te Londen) na enige tijd afgebroken werd, vooral omdat de marconisten van ‘Albrecht’ er bezwaar tegen hadden, zendtijd te besteden aan het doorgeven van telegrammen welke waarde zij in geen enkel opzicht konden controleren.